El mateix dibuix, però més reposat

El Girona d'Eusebio Sacristán manté l'esquema de Pablo Machín però s'han reduït de manera important les centrades a l'àrea i les passades en llarg

El de La Seca ha imposat matisos, i les baixes també han afectat l'estil respecte al curs passat

És evident que el llegat que Pablo Machín va deixar al Girona és d'allò més important. El tècnic de Gómara va ser un dels protagonistes més destacats del creixement del club de Montilivi en les últimes temporades. Va arribar a una entitat que agonitzava a 2a A i, amb l'entrada de més recursos econòmics, el va estabilitzar a nivell esportiu en el món professional i finalment va assolir un ascens històric a la primera divisió. Entre les diverses aportacions fetes per Machín des de la banqueta, la més destacable molt probablement és el sistema de joc pel qual va apostar des del primer dia: la defensa de tres i els carrilers, ja fos amb un 3-5-2 o amb 3-4-2-1. Aquest dibuix, ben poc vist en les categories més elevades del futbol estatal fa ben pocs cursos, va sorprendre molta gent; en primer lloc per estrany –la majoria de clubs de la lliga espanyola han apostat històricament per esquemes com el 4-4-2 o el 4-3-3–, i en segon, per efectiu. Durant les últimes cinc campanyes tots els rivals sabien com jugava el Girona però ben pocs eren capaços de contrarestar-lo.

El creador d'aquest dibuix tàctic va canviar Montilivi pel Sánchez Pizjuán aquest estiu però la defensa de tres continua sent protagonista tant a la riba de l'Onyar com a la del Guadalquivir. A Sevilla, Machín ha introduït matisos aprofitant els nous futbolistes que hi ha trobat, mentre que a Girona, amb una plantilla gairebé idèntica a la del curs passat, Eusebio també hi ha aportat el seu segell particular.

Punyals i martellsEn la cinquena temporada a Girona, Machín va assolir un grau molt elevat de perfeccionament del seu estil de joc. En el debut a primera dels gironins, els moviments dels futbolistes blanc-i-vermells en atac eren ben clars: un gran protagonisme per als carrilers i els homes de banda, un joc molt directe, i un grapat de centrades a l'àrea a on un davanter centre de referència ho rematava gairebé tot. De fet, el curs passat, el Girona de Machín va ser el quart equip que més centrades a l'àrea col·locava de tota la lliga amb un total de 22 per partit, mentre en un altre aspecte que demostra la rapidesa en la transició defensa-atac com són les passades en llarg, els gironins eren el segon equip que més en feia amb un total de 78 per partit. Per contra, les passades en curt durant els enfrontaments quedaven d'allò més lluny del líder en aquest aspecte durant el curs passat, el Barça, que en realitzava una mitjana de 590 per partit. El Girona de Pablo Machín va acabar el curs amb una mitjana de 302 passades en curt i un encert en les passades del 76,2%.Eusebio se'l fa seuEn l'aterratge d'Eusebio a Montilivi, el tècnic va explicar amb la boca petita que veia amb bons ulls el sistema amb tres centrals però el cert és que en els primers partits va intentar girar el timó cap a la defensa de quatre i donar més protagonisme al mig del camp. La idea, sobretot en defensa, no va acabar de funcionar i el de La Seca va tornar a obrir la carpeta que Machín havia anat omplint durant les últimes temporades. El Girona va tornar a jugar amb tres defenses, amb carrilers però amb alguns matisos introduïts per Eusebio Sacristán i que fan, entre d'altres coses, que el Girona vulgui jugar més la pilota per terra i el joc no sigui tan directe com en la campanya anterior.

Més enllà de les sensacions –homes amb voluntat de tenir més la pilota als peus com Aleix Garcia, Douglas Luiz o Borja García han guanyat protagonisme–, les xifres també mostren que l'atac del Girona d'aquesta temporada és més reposat que el de fa un any. En les centrades a l'àrea, per exemple, la mitjana per partit s'ha reduït en

vuit, passant de les 22 a les 14 d'aquesta temporada. La voluntat de l'equip també és tenir més la possessió i això es tradueix en una reducció de les passades en llarg i un petit creixement de les que es fan en curt. El Girona d'Eusebio té una mitjana 68 passades en llarg, mentre que les passades curtes han crescut fins a les 395 durant els partits.

Més enllà de la intenció de voler tenir més la possessió i construir des del darrere i amb la participació dels migcampistes, les lesions que han afectat la plantilla gironina també han provocat que el joc dels blanc-i-vermells no sigui tan viu com el curs passat: sense Mojica, Aday o Maffeo –en aquest cas, fitxat per l'Stuttgart–, és evident que la força dels carrils no és la de fa un any. Per la dreta, l'aparició de Pedro Porro ha permès mantenir algunes de les cavalcades que tant mal feien en atac el curs passat quan les feien Maffeo o Aday, però per l'esquerra, la greu lesió de Mojica ha donat entrada a jugadors que són més laterals que carrilers i això, en la pólvora de l'equip des de la banda, s'ha notat i molt.

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 13-12-2018, Pàgina 2

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1519651-el-mateix-dibuix-pero-mes-reposat.html